

РЕШЕНИЕ

№ 5998

гр. София, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети окто*ри през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ АСП. ПЕТРОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА Гражданско дело № 20211110130692 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.422 ГПК.

„З.К.Л.И.” АД е предявило искове по чл.213 КЗ (отм.), вр. пар.22 КЗ (в сила от 01.01.2016г.), вр. чл.49 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД срещу С.О. за сумата от 303,22 лева, представляваща платено на 16.01.2017г. обезщетение в качеството на ищеца на застраховател по застраховка „каска на МПС“ за нанесени щети върху л.а. марка „Б*“ модел „320“ с рег. № **0 ХА, настъпили при ПТП от 17.12.2015г. в гр. С*** с посока на движение от кв. „Чепинци“ към кв. „Орландовци“ поради преминаване на автомобила през несигнализирана и необезопасена неравност на пътното платно, ведно със законна лихва от 16.12.2020г. (дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане и за сумата от 92,41 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 09.12.2017г. до 16.12.2020г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 63557 по описа за 2020г. на СРС, 64 – ти състав.

Ищецът твърди, че платил застрахователно обезщетение за ремонт на автомобил, обект на сключен с него договор за имуществена застраховка, причинени при ПТП вследствие на попадане на автомобила в необозначена и несигнализирана неравност (пропаднала канализационна шахта) на улица в гр. София. Твърди, че мястото на инцидента е общински път и задължение за поддържането му в изправно състояние, както и за сигнализирането на неравност на пътното платно по закон, е на ответника. Наличието на необозначена и несигнализирана неравност на пътното платно се дължало на неизпълнение на тези задължения и бездействието на лицата, натоварени от ответника със задълженията за осигуряване на необходимите условия за безопасно преминаване по платното за движение, било основание за ангажиране на регресната отговорност на ответника за платеното обезщетение и ликвидационните разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Възражава, че не е налице валидно застрахователно правоотношение поради неподписване на представената застрахователна полица. Нямало доказателства

Общите условия към твърдения застрахователен договор да са били приети от застрахованото лице. Не били представени доказателства за наличие на твърдяното препятствие на пътното платно, а и данните за наличието на такова били противоречиви. Сочи, че единствените шахти в обхвата на пътното платно са ревизонните шахти и тези за отвеждане на дъждовни води и като такива същите били заприходени като активи в капитала на „С.В.“ АД по силата на концесионен договор, сключен на 23.12.1999г. Прави искане за привличане като трето лице – помагач „С.В.“ АД. Прави възражение за съпричиняване от страна на водача на автомобила, като възражава, че същият е нарушил нормата на чл.20, ал.2 ЗДвП.

Привлеченото на страната на ответника третото лице – помагач „С.В.“ АД, е подало писмено становище, с което сочи, че на процесния пътен участък няма канал и канализационна шахта, за чиято поддръжка „С.В.“ АД да носи отговорност съгласно договора за концесия.

Софийски районен съд, като взе предвид предявените иски, възраженията срещу тях и доказателствата по делото, намира следното:

В тежест на ищеца е да докаже, че в качеството си на застраховател по договор за имуществено застраховане е платил твърдяното застрахователно обезщетение за вреди, които са причинени вследствие на преминаване на процесния автомобил през необезопасена и необозначена неравност на пътното платно на улица в гр. София, наличие на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „каска“ и действителния размер на вредите към датата на настъпване на събитието.

Съдът приема за установено, че на 17.12.2015г. около 22:30ч. водачът на л.а. „Б*“ модел „320 CI“ рег. № **0 ХА, се е движил по ул. „Чепинско шосе“ с посока на движението от кв. Чепинци към кв. „Малашевци“ и на около 1 км. след кв. „Чепинци“ е попаднал в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, което е станало причина за увреждане на автомобила.

За да направи този извод, съдът взема предвид показанията на разпитания като свидетел водач на автомобила – Й. З.. Тя съобщава, че през 2015г. е претърпяла пътнотранспортно произшествие при управление на процесния автомобил по ул. „Чепинско шосе“ след излизане от кв. „Чепинци“, като управляваният от нея автомобил попаднал в огромна дупка на пътното платно. Събитието настъпило в тъмната част от денонощието, мястото не било осветено. Нямали знаци, които да предупреждават за наличие на неравност на пътното платно, като последната не била и обезопасена. Свидетелката съобщава, че управлявала автомобила с много ниска скорост, защото знаела, че на посочения пътен участък има много дупки, а освен това видимостта била намалена поради наличието на мъгла.

Като доказателство по делото е приет протокол за ПТП № *73/17.12.2025г., съставен след посещение на орган на *Р, в който е посочено, че причина за произшествието е наличието на несигнализирана и необезопасена дупка на пътното платно. Макар този протокол да не се ползва с материална доказателствена сила относно механизма на произшествието – чл.179, ал.1 ГПК, то отбелязваните в него други обстоятелства от значение за установяване механизма на събитието се ползват с такава обвързваща доказателствена сила, като в случая това са наличието на неравност на пътното платно и констатираните видими увреждания по автомобила. В този смисъл решение № 15 от 25.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 1506/2013 г., I т. о., ТК. Посоченият по - горе механизъм на ПТП се потвърждава и от приетото заключение по съдебно – автотехническата експертиза, което съдът кредитира съгласно чл.202 ГПК, и според което процесните увреждания по автомобила могат да се получат при преминаването му през неравност на пътното платно.

Следва да се посочи, че установеното произшествие и причините за настъпването му съответстват на декларираното в уведомлението за щета, подадено пред ищеца по повод

процесния инцидент. Макар като частен свидетелстващ документ то да се не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила, декларираното в него се потвърждава от останалите доказателства по делото.

При така събраните и обсъдени по – горе доказателства съдът приема за установен твърдения в исковата молба механизъм на настъпване на произшествието, като в исковата молба като причина за произшествието се сочи преминаването на автомобила през несигнализирана и небезопасна неравност (пропаднала канализационна шахта) на пътното платно. В случая категорично се установява наличието на несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно. Макар установената неравност да не представлява пропаднала канализационна шахта, като последното е дадено като конкретизация на неравността на пътното платно, причината за произшествието е категорично доказана по делото и е посочена в исковата молба с родовото понятие „неравност на пътното платно“.

Недоказано (при доказателствена тежест на ответника) е възражението за съпричиняване от водача, обосновано с управление на автомобила с неосъобразена скорост. Данни за такова поведение не се съдържат нито в показанията на разпитания като свидетел водач, който съобщава за управление на автомобила при ниска скорост, наложено поради особености на пътното платно и намалена видимост, нито в други доказателства по делото.

Предвид горното процесното пътнотранспортното произшествие е настъпило на улица в населено място – гр. София, за която не се доказва да се явява едновременно и участък от републикански или общински път, поради което Закона за пътищата, на основание чл. 1, ал. 2, т. 1 от него, не намира приложение. Съгласно чл.167, ал.1 и ал.2, т.1 ЗДвП, службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността на състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения и пътната маркировка, като администрацията сигнализира незабавно за препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок. Следователно, по силата на ЗДвП на С.О. е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в София, което включва и недопускането, съответно отстраняването на неравности по тях. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения, като носи обективна гаранционно - обезпечителна отговорност при действията / бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място. Според даденото в т. 3 от ППВС № 4/30.10.1975 г. разрешение, собственикът на вещта, отговаря по чл.45 ЗЗД, съответно по чл.49 ЗЗД при възможност за обезопасяване на вещта, ако това не е направено, като отговорността по чл.50 ЗЗД е в случаите на невъзможност да се обезопаси вещта, в която хипотеза вредите са причинени от присъщите на вещта свойства. В настоящия случай, собственик на улицата, на основание чл.2, ал.1, т.2 ЗОС вр. § 7, ал.1, т.4 от ЗМСМА е общината, която съгласно чл.11, ал.1 ЗОС, следва да я управлява с грижата на добрия стопанин, като е налице обективна възможност за обезопасяването на улицата. С оглед на това, че наличието на дупка на пътното платно, явяваща се причина за ПТП, е резултат от бездействието на длъжностните лица, на които ответникът – С.О., е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължения, която освен това е и собственик на улицата, при наличие на обективна възможност за обезопасяването ѝ, общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД. Такова тълкуване относно елементите от фактическия състав на търсената отговорност е дадено в решение № 15 от 25.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 1506/2013 г., I т. о., ТК. От изложеното следва, че искът по чл.410, ал.1, т.2 КЗ е установен по основание.

За доказване на твърдяното правоотношение по застраховка „каска“ по делото е представена застрахователна полица № **67 (л.98 от делото) за сключена при ищеца застраховка с обект л.а. „Б*“ модел „320 CI“ рег. № **0 ХА и период на застрахователното покритие, включващ датата на настъпване на процесното събитие. Застрахователната

полица носи подпис единствено от страна на застрахователя, а от страна на застрахования същата е неподписана. От това следва, че не е спазена изискуемата от закона писмена форма за действителност на застрахователния договор – чл.344, ал.1 КЗ. При претендирано суброгационно право ответникът може да прави възраженията, които ищецът в качеството си на застраховател е могъл да направи спрямо застрахованото лице, в чиито права ищецът претендира да е встъпил. В случая застрахователят не е можел да противопостави на застрахованото лице възражение за недействителност на застрахователния договор по застраховка „автокаска“ предвид плащането на застрахователната премия (плащането ѝ не е оспорено от ответника, видно от заявеното от ответника в първото по делото заседание). Така с поведението си, приемайки плащане на застрахователната премия, застрахователят (ищец) не е имал право да оспори наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „каска“ при предявяване на процесната щета. При това в случая неспазването на предписаната от закона форма за действителност на застрахователния договор на основание чл.293, ал.3 ТЗ (приложима за търговските сделки, каквато е застрахователната сделка – чл.1, ал.1 ТЗ) не води до недействителност на застрахователния договор, щом от поведението на застрахователя може да се заключи, че не е оспорил действителността на волеизявлението.

Не е повдиган спор за това, че процесният инцидент – пътнотранспортно произшествие, е покрит по застраховката риск.

Не е спорно по делото а и от събраните писмени доказателства (опис – заключение, доклад и експертиза по щета № ***85, както и от платежно нареждане от 293,22 лева) се установява, че по повод щетите по автомобила, предмет на сключената при ищеца имуществена застраховка, ищецът е определил и изплатил застрахователното обезщетение в размер на 293,22 лева.

С плащането на застрахователното обезщетение, респ. възстановяването на вредите в натура, застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне - чл.411 КЗ. Обемът на отговорността по чл.410, ал.1 КЗ включва платеното застрахователно обезщетение и ликвидационните разноси. Отговорността на ответника на претендираното основание не може да надвишава застрахователната сума (чл.386, ал.1 КЗ) и действителната стойност на вредата (чл.386, ал.2 КЗ). Разпоредбата на чл.386, ал.2 КЗ предвижда, че обезщетението трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие - действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество (чл.400, ал.1 КЗ), съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка (чл.400, ал.2 КЗ). В случая ответникът отговаря и за направените разходи за репатриране на автомобила поради невъзможността след събитието същият да се придвижва на собствен ход, защото тези разходи са в причинна връзка с увреждането на автомобила и дължимостта им на застрахования е уговорено в договора за застраховка „каска“.

Съгласно приетото заключение по основната съдебно - автотехническата експертиза по средни пазарни цени към датата на процесното събитие стойността на труда и авточастите, необходими за възстановяване на нанесените вследствие на процесното ПТП щети, възлиза на 327,35 лева. При недоказано възражение за съпричиняване няма основание за намаляване на размера на вземането на основание чл.51, ал.2 ЗЗД. От това следва, че в тежест на ищеца е възникнало вземане по чл.213 КЗ (отм.) в размер на 337,35 лева (платеното застрахователно обезщетение заедно с ликвидационни разноси от 10 лева, чийто размер съдът намира за обичаен и установен съгласно чл.162 ГПК). Предвид

диспозитивното начало (чл.6, ал.2 ГПК) искът за главницата следва да се уважи в предявения размер, ведно със законната лихва до окончателното плащане.

По иска по чл.86, ал.1 ЗЗД :

Предвид нормата на чл.213а КЗ (отм.) ответникът изпада в забава за плащане на регресното задължение след изтичане на 30 дни от получаване на покана, ведно с прилагане на доказателствата, удостоверяващи регресното вземане.

По делото не се спори, и от доказателствата (покана за плащане и разписка за доставяне на пратка – л.18 и л.19 от делото) се установява, че такава покана е получена от ответника на 26.09.2017г. От това следва, че ответникът е изпаднал в забава за плащането на вземането по главницата на 27.10.2017г. При това за процесния период ответникът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, чийто размер, определен на основание чл.162 ГПК и съгласно чл.86, ал.2 ЗЗД, вр. ПМС № 426/18.12.2014г., възлиза на сумата от 103,45 лева. От това следва, че съгласно диспозитивното начало (чл.6, ал.2 ГПК) искът за акцесорното вземане следва да се уважи в предявения размер.

По разноските:

При изхода на делото право на разноски има само ищцовото дружество, на което следва да се присъдят разноски за настоящото производство в размер на 395 лева (държавна такса, депозит за вещо лице, депозит за свидетел и юрк. възнаграждение в минимален размер от 100 лева поради невисоката правна и фактическа сложност на делото съгласно чл.25, ал.1 НЗПП, вр. чл.78, ал.8 ГПК) и разноски за заповедното производство в размер на 75 лева. За исковото производство е надвнесена държавна такса в размер на 50 лева (горницата над дължимата д. такса от 25 лева до платения размер от 75 лева), която подлежи на възстановяване на основание чл.46 ЗДТ след подаване на нарочна молба с посочване на банкова сметка за превеждане на сумата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.422 ГПК, че С.О., адрес: гр. С** дължи на „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК 1*, със седалище и адрес на управление: гр. С*** на основание чл.213 КЗ (отм.), вр. пар.22 КЗ (в сила от 01.01.2016г.), вр. чл. 49 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 303,22 лева, представляваща платено на 16.01.2017г. обезщетение в качеството на ищеца на застраховател по застраховка „каска на МПС“ за нанесени щети върху л.а. марка „Б**“ модел „320“ с рег. № **0 ХА, настъпили при ПТП от 17.12.2015г. в гр. С*** с посока на движение от кв. „Чепинци“ към кв. „Орландовци“ поради преминаване на автомобила през несигнализирана и небезопасна неравност на пътното платно, ведно със законна лихва от 16.12.2020г. (дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане и сумата от 92,41 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 09.12.2017г. до 16.12.2020г.

ОСЪЖДА С.О., адрес: гр. С** да плати на „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК 1*, със седалище и адрес на управление: гр. С***, на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 395 лева – разноски за настоящото производство и сумата от 75 лева – разноски за заповедното производство.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника „С.В.“ АД, ЕИК 1**, със седалище и адрес на управление : гр. С***

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____